

PAVOUÄŒEEK - 1.

PÄjtek, 09 Ä•erven 2023

Jakub stÄj l pÄ™ed vstupem plzeÄˆskÄ© zÄjkladnÄ- Äjkoly ä€žrÄ-Ä¼ovkyâ€œ a nemohl se rozhodnout, co bude dÄ›lat. OstatnÄ s radostnÄ½m povykem vyrÄjÄ¼ely blbnout do parku, jezdit na kolech, hrÄjt fotbal nebo domÄ. Ta poslednÄ- varianta ale Jakuba odpuzovala ze vÄjeho nejvÄ-c. DomÄ-â€ine, to ne ä€“ Ä•Ä-m pozdÄ›ji tam pÄ›jde, tÄ-m lÄ©pe. PodÄ-val se na svoje no digitÄjlnÄ- hodinky, kterÄ© mu dal jako Äºplatek tÄjta. Ukazovaly Ä•as 14:03. Stisknul tlaÄ•Ä-tko Date, hodinky zapÄ-paly a ukÄjzaly datum 10.06.1999. UÄ¼ jen dvacet dnÄ- a bude konec Äjkolyâ€!

Byl krÄj snÄ½ Ä•ervnovÄ½ den, vzduch vonÄ› l lÄ©tem a vÄjichni mysleli jen na pÄ™ichÄjzejÄ-cÄ- prÄjzdniny. VÄjichni se na nÄ› tÄ› Äjili. VÄjichni kromÄ› Jakuba.

NÄ›co ho zaÄjimralo ve vÄ›Ä•nÄ›
rozcuchanÄ½ch, blonÄ•atÄ½ch vlasech.

â€žPAVOUÄŒEEK!â€œ zaÄ™val mu do
obliÄ•eje spoluÄ¼Äj, kterÄ½ pÄ™ed nÄ›j skoÄil a prsty u otevä™enÄ© pusy naznaÄil
cvakÄjnÄ- chelicer, jako kdyby byl monstrem z filmu PredÄjtor. Jakub leknutÄ-m
ztuhl.

â€žGet to da choppa!â€œ zakÄ™iÄ•el
dalÄjÄ- kluk z 8. A a oba se smÄ-chem utÄ-kali pryÄ•. Jakub se pokusil usmÄjt, ale
vznikl z toho jen pokÄ™ivenÄ½ Äjkleb. Nemohl se pohnout. VÄ›dÄ›l, Ä¼e to byla jen
sranda ä€“ kvÄli tÄ© hysterickÄ© scÄ©nÄ›, kterou udÄ›lal pÄ™ed tÄ½dnem na hodinÄ›
tÄ›lovciku. Ale nemohl si pomoci, pÄ™edstava pavouka prodÄ-rajÄ-cÄ-ho se jeho vlasy
pomocÄ- dlouhÄ½ch chlupatÄ½ch noÄ¼iÄ•ek, cvakÄjÄ-cÄ- jedovatÄj kusadlaâ€! Jakub chvilku
odolÄjval nutkÄjnÄ- smÄ©st si toho imaginÄjrnÄ-ho pavouka z hlavy, ale nakonec to
nevydrÄ¼el a nervÄ¼nÄ› si protÄ™epal vlasy. Co kdyby ho tam spoluÄ¼Äj jen
nepoÄjimral, ale tÄ™eba mu tam pavouka opravdu dal?

Fajn, byl to jen vtip. Ale
nepÄ™Ä-jemnÄ½ pocit zÄ› stal. Jakub se znovu zamyslel, kam pÄ›jde. DomÄ- to nebude.
To, jak se tu kolem nÄ›j vÄjichni radovali z krÄj snÄ©ho letnÄ-ho dne, ho uvÄj dÄ›lo do
deprese a nechuÄ¼ jÄ-t domÄ- se jeÄjtÄ› zvÄ›tÄjila. AtmosfÄ©ra tam byla nesnesitelnÄj.
Jeho rodiÄ•e uÄ¼ se nehÄjdali, jen mlÄ•eli. Ale to bylo moÄ¼nÄj jeÄjtÄ› horÄjÄ-. Byli
potichu tak, Ä¼e mÄ›l pocit, Ä¼e se v jejich pÄ™Ä-tomnosti udusÄ-.

NechtÄ›l, aby se tÄjta s mÄjimou
rozvedli, ale zÄjroveÄˆ se na to tÄ› Äjil. SkonÄ•Ä- tÄ-m to dusno. TÄjta se odstÄ›huje a
tÄ™eba to bude lepÄjÄ-. PÄ™i tÄ© pÄ™edstavÄ›, Ä¼e bude bez tÄjty, mu skoro vyhrkly slzy.
Jako nÄ›jakÄ©mu uplakÄjnkovi. Posunul si brÄ½le na nose a zaÄ•al se loudat smÄ›rem
pryÄ• od Äjkoly. NevÄ›dÄ›l pÄ™esnÄ›, kam jde, prostÄ› Äjel. DÄjval nohu pÄ™ed nohu a
sunul se dopÄ™edu, jako stroj.

Po chvÄ-li si uvÄ›domil, Ä¼e jde
smÄ›rem zahrÄj dkÄjÄ™skÄ© kolonii. Byl tam klid. A byla tam starÄj laviÄ•ka, kde si
mohl sednout, vyndat knÄ-Ä¼ku a Ä•Ä-st si. V batohu mÄ›l jeÄjtÄ› pÄ›lku svaÄ•iny, kterou
nesnÄ›dl dopoledne. Mohl by tam klidnÄ› sedÄ›t aÄ¼ do veÄ•era a pak se jen nenÄjpadnÄ›
pÄ™iÄjÄ-Ä¼it domÄ- a potichu se protÄjhnout do svÄ©ho pokoje.

V tom zamyÄjlenÄ- si nevÄjiml, Ä¼e
u napÄ›l zarostlÄ© cesty k zahrÄj dkÄjÄ™skÄ© kolonii postÄjvajÄ- tÄ™i kluci. KouÄ™ili a

nĀĀ•emu se smĀĀjli. Poznal je, byli to tĀ™mi nejhorĀĀĀ- parchanti na celĀ© rĀĀ¾ovce. Jeden z nich Ā€“ na svĀĵ vĀĵk obrovskĀ½ hromotluk pĀ™ezdĀ-vanĀ½ nĀĵak jako Kombajn Ā€“ uĀ¾ moĀ¾nĀĵi dokonce ani do jeho Āĵkoly nechodil? NepĀ™estupoval nĀĵhodou kvĀĵli nĀĵakĀ©mu prĀĀĵivihu jinak?

To, Ā¾e si toho malĀ©ho gangu nevĀĵiml vĀ•as, byla chyba. JeĀĵtĀĵ vĀĵtĀĀ- chybou ale bylo, Ā¾e prudce zatoĀ•il a zaĀ•al je obchĀĵzet obloukem. Chyba, ty demente!, nadĀĵival si v duchu. Kdyby dĀĵlal jakoby nic a prostĀĵ kolem nich proĀĵjel, moĀ¾nĀĵi by ho nechali. Takhle zavĀĵtĀ™ili koĀ™ist.

Ā€ŹA hele, neni to ten proslulej KubĀ-k?Ā€œ Ā™ekl hubeĀ•our v Ā•ernĀ© koĀ¾enĀ© bundĀĵ, kterĀ©mu vĀĵichni Ā™Ā-kali BudĀ-k Ā€“ kvĀĵli tomu, jak ĀĀ-lenĀĵ mu pĀ™eskakoval pubertĀĵlnĀ- hlas. Odlepil se od plotu, o kterĀ½ se pĀ™edtĀ-m leĀ¾Ā©rnĀĵ opĀ-ral, a popoĀĵel tak, aby stĀĵil Jakobovi v cestĀĵ.

Ā€ŹKubĀ-k blbĀ-k,Ā€œ pĀ™idal se ten mohutnĀ½ kluk, Kombajn, a stoupl si vedle BudĀ-ka.

Ā€ŹJeĀ¾iĀĵi, drĀ¾ hubu, Zetor,Ā€œ Ā™ekl mu BudĀ-k a obrĀĵtil oĀ•i v sloup. Aha, takĀ¾e ne Kombajn, ale Zetor, pomyslel si Jakob. V duchu by se tomu i zasmĀĵil, ale ne teĀ•, kdyĀ¾ na nĀĵj tiĀĵje civĀĵl i ten tĀ™etĀ- kluk. Ten opravdovĀ½ postrach. StĀĵil tam, opĀ™enĀ½ o zrezivĀĵĀ½ plot zarostlĀ© zahrĀĵdky a pomalu vypouĀĵtĀĵl cigaretovĀ½ kouĀ™. UpĀ-ral na Jakuba zĀĵĀ™ivĀĵ modrĀ© oĀ•i a o nĀĵĀ•em pĀ™emĀ½Āĵlel. Jakobovi z toho pohledu pĀ™ejel mrĀĵz po zĀĵdech. Zetor a BudĀ-k Ā•ekali, co Ā™ekne modrookĀ½ ĀĵĀ©f jejich gangu.

Ā€ŹHmmmĀ€!BudĀ-k, tohle je ten Kuba, o kterym jsi vyprĀĵvĀĵl? Ten co mĀĵl hysterĀĵk na hodinĀĵ tĀĵĀĵku?Ā€œ Ā™ekl a pousmĀ-val se u toho. UsmĀ-val se tak, Ā¾e se Jakobovi zaĀ•aly potit dlanĀĵ. Tenhle kluk byl divnĀ½. Jakob vĀĵdĀĵl, Ā¾e chodĀ- do devĀ-tky a Ā¾e se jmenuje Honza. VĀĵdĀĵl to, protoĀ¾e si o nĀĵm vĀĵechny holky tiĀĵje Āĵpitaly a Ā™eĀĵily, s kĀ½m teĀ• asi chodĀ- a jak je hroznĀĵ krĀĵsnej. VĀĵdĀĵl to i kvĀĵli tomu, Ā¾e o nĀĵm slyĀĵel, Ā¾e prĀ½ zabĀĵel koĀ•ky po celĀ© Plzni. JednĀ© prĀ½ dokonce vytahal z rozĀ™Ā-znutĀ©ho bĀ™icha stĀ™eva a povĀĵsil je na plot uĀ•itelce dĀĵjepisu. Za to, Ā¾e mu dala dvojku. AspoĀ^ to tak Ā™Ā-kali spoluĀ¾Āĵci. Jakobovi ta historka pĀ™iĀĵla pĀ™itaĀ¾enĀĵi za vlasyĀ€li kdyĀ¾ teĀ•, kdyĀ¾ na nĀĵj ten kluk tak divnĀĵ koukal, si najednou nebyl Ā•plnĀĵ jistĀ½.

Ā€ŹJo, to je on. KvĀĵli blbĀ½mu kĀ™iĀ¾Āĵkovi na xichtĀĵ jeĀ•el jak paviĀĵn. Podle mĀĵ se z toho i posral, protoĀ¾e se pak na pĀĵ hodiny zavĀ™el na hajzlĀ-ku,Ā€œ Ā™ekl BudĀ-k a zasmĀĵil se. PĀ™i poslednĀ-vĀĵtĀĵ mu hlas poskoĀ•il o pĀĵ oktĀĵvy nahoru.

Honza si Jakuba dĀĵil beze slova prohlĀ-Ā¾el studenĀ½ma, rybĀ-ma oĀ•ima. Znovu potĀĵhl z cigarety a kouĀ™ pak frajersky vypustil nosem. Jakob pĀ™eĀĵĀĵpl a nervĀ¾znĀĵ si na nose posunul brĀ½le. ĀĀ©f pubertĀĵlnĀ-ho gangu pĀ™istoupil Ā•plnĀĵ k nĀĵmu, chytil ho obĀĵma rukama za ramena a prudce ho otoĀ•il tam a zpĀĵt. Mezi prsty mĀĵl pĀ™itimom poĀ™Āĵd zapĀĵlenou cigaretu, ze kterĀ© odpadl kus popela. Jakob nechĀĵpal, proĀ• s nĀ-m tak lomcuje, ale mĀĵl strach se tomu brĀĵnit. TĀ™eba se to jeĀĵtĀĵ nĀĵak obrĀĵtĀ- ve vtĵp?

Ā€ŹHmmm, vypadĀĵ Ā•istĀĵ zezadu i zepĀ™edu,Ā€œ Ā™ekl Honza, potĀĵhl z cigarety a pak vydechnul dĀ½m Jakobovi pĀ™Ā-mo do oblĀ•eje. Ā€ŹTak co, Kubo, z toho pavouĀ•ka ses pochcal a nebo posral? Nebo oboje?Ā€œ

Zetor i BudĀ-k se zasmĀĵili. Honza si stoupl vedle Jakuba a dal mu kamarĀĵdsky ruku kolem ramen.

Ā€ŹTo je fuk, Kubo. Dostal jsem nĀĵpad, jak to udĀĵlat, aby ses pĀ™Ā-ĀĵtĀĵ neposral ani nepochcal. ChceĀĵ ten nĀĵpad slyĀĵet?Ā€œ

Ā€ŹJĀĵĀ€!hele, jĀĵi uĀ¾ musĀ-m jĀ-t. ZĀ-tra je jeĀĵtĀĵ ten zĀĵvĀĵreĀ•nĀ½ test zĀ€Ā€œ

â€žChceš ten nářpad slyšet, â€œ Á™ekl Honza a tentokrát to nebyla otázká. Zaryl prsty do Jakobova ramene a pátimáknul si ho silněji k boku. Jeho kumpáni se znova zasmáli, protože oěkávali nějaku novou, zajímavou zábavu.

â€žJo, tak mi ten nářpad Á™ekni. Ale já se nepodálal. Jen se mi blbě dejchalo!

â€žMě by se taky blbě dejchalo, kdybych měl nasrno v trenkách. â€œ Opát smáč. Ten kluk byl divný, ale věď, jak pobavit svoje kámože. â€žAle to je fuk, Kubo. Ten mářj nářpad totiž je, že na tobě provedeme takovou živou magii. Bude to kouzlo, dáky kterámu uážždnu nehodíku ala bláto na hámíti mářt nebude. Super, ne? â€œ zeptal se. Hodil na zem zbytek cigarety a zamákl jář- podrážkou. Jakub nevěď, jestli mářj odpověďt nebo ne.

â€žVidím, že si samou věnostě- Āplně ztratil hlas, â€œ Á™ekl Honza a vyrazil po cestě do zahrádě skolonie. Jakuba pátěd kamaráďsky svěřal kolem ramen, takže ho vlekl sebou. Měvl na ostatně, aby řili taky.

Jakub cětil, jak v něm roste nepátě-jemně, animálně- strach. V krku měl najednou obrovská k. Vějehny ty historky, co o těhle partě slyšel! kdyby byla pravda jen pářka z nich, byl v hěji. Proě, sakra, řel zrovna sem?!

Věď, že nemě řjanci utěct. Taky věď, že ho klidně seřěou jak řito. Vidě, jak na začátku roku zmlětili jeho spoluřjka Adama. A když zmlětili i Adama, toho vysportovaněho kluka, co uměďlat salta a bez problěmu se patnětkřj pátěřhl na hrazď, tak s ně-m, hubeněm knihomolem, vytěmou podlahu jak se řpinavěm hadrem. Musě- se z toho nějak vykecat.

â€žHele, Honzo, řj faktě vě-c Á™ě-ct nestihl. Honza mu totiž podrázil nohy a shodil ho na zěda. Pak na ně okaměitě skoěil, kleknul si kolenama na jeho bicepsy a sevěel mu prsty kolem krku. Zaěal ho řkřtit.

â€žHele, kámo, dovolil jsem ti snad Á™ě-kat mi kátěstním jměnem? Co? â€œ zasyěel vztekle. Jakub se snaěil vyprostit, ale zbylě- dva kluci pátěiskoěili na pomoc a pátimáknuli mu ruce i nohy k zemi tak pevně, že se nemohl ani pohnout. Honza sevěel prsty kolem jeho jeřtě, pevněji. Tohle nebyl ten druh opatněho pátěřkrceně-, když se kluci jen tak řpiěkujou. Modrookě hezoun sevěel prsty tak silně, aě mu zbělely klouby. Jakub zaběral ze vějeh sil, ale nedokřzal se ze sevěeně- vyprostit. Cětil jak mu lezou oěi z dělkě a jak mu jazyk sěim od sebe vylězě j z Āst. Paneboě, on mě uřkřtě! Paneboě, ne!

Honza zvedl oěi ke kamaráďěm a Á™ekl: â€žDovolil jsem mu, aby mi Á™ě-kal jměnem? â€œ Patněctiletě oběk Zetor zavřěl hlavou. Vypadal trochu nervězně.

Honza něhle povolil stisk a Jakub se sěpavě nadechl s hlasitěm Hěěěěěě. Pátěed oěima se mu roztaněila svěřělká, jak se mu něhle do mozku opěť navělila krev. Honza ho pátěřtelsky popřcal po tvěřěm zěeně slzami.

â€žHele, ale vlastně proě ne. Klidně mi Á™ě-kej Johnny, jako tyhle dva opiěřjci. Jsme pátěece kámořj, ne? â€œ usměřil se a poměřhal mu vstějt. â€žNavě-c my řě, teě tady s doktorem Zetorem a docentem Buděkem uzdravěme. A ty něim za to hezky poděkuješ. â€œ Vyhublě Buděk se zasměřil, upravil si pátěřěliě velkou koěenou bundu s logem jeho milovaně deathmetalově kapely a dal Jakobovi pátěřtelskě pohlavek. Jeho velkě kámořj Zetor se nezasměřil, jen se trochu zmateně uřklě-bl a Āekal, co budou jeho aktivněřjě- kamaráďdi dělat

děj.

„Vy máš jak máš,“ řekl ze sebe

Jakub. Krk ho bolel a pátý pokusu promluvit chraplavě, jako kdyby měl anginu.

Navíc si teprve teprve uvědomil, že vlastně i brečel. Sice ti je, ale brečel. Za

tím máš se mi bude trnct a už zase bulim, kurvafix!, nadával si v duchu,

protože věděl, jak pateticky vypadá a že tím tomu jáleňmu klukovi děvají páté sně

to, co chtěl. Ale nemohl si pomoci. Běl se. Hodně se běl.

Budík mu dal znova pohledek,

tenkrát silněji: „Hele tady primá Johnny Á-kal, že máš podkovat.“

Jakub se zoufale podíval na Zetora,

ale ten vypadal jen zmataně. Ne, ten mu nepomůže. Zatlul pěstí, ale nakonec s

obrovským pocitem poněkud eně- vykoktal skrz bolavé hrdlo: „Děkuju,

pane primá Johnny.“

Honza mu s úsměvem ukázal na

prstech gesto OK a postrčil ho směrem děj, na cestu mezi zarostlými zahrádky.

„Tak, jdeme do ordinace,“ řekl

a spolu s Budíkem ho donutili pokračovat v chůzi dál ch asi pět set metrů. K

Jakubovi směle nikoho nepotkali, protože zahrádky byly opuštěné, pomalu

zarostly a čekaly na zbourání, rozorání a vstavbu nějaké nové silnice. Kdyby

už si začal Á-kat, že se pátý jen zkusí vytrhnout, utká a volat o pomoc,

Honza se náhle zastavil.

„Tak jsme tady. Sanatorium

primá Johnnyho. Jen a jen pro tebe, kamaráde,“ řekl a ukázal na děru v

rezavém plotě, který vedl na zarostlou zahradu. Uprostřed zahrady stál

opuštěný domek s loupající se omítkou.

Jakub začal znovu brečet.

pokračování - v pondělí -

NIKOLA BORNOVÁ